

Антон Павлович Чехов

Радост

Беше дванадесет часът през нощта. Митя Кулдаров, възбуден, разочорлен, се втурна в квартирата на своите родители и бързо заснова от стая в стая. Родителите му вече се готвеха да си лягат. Сестра му лежеше в леглото и дочиташе последната страничка на един роман. Братята му гимназисти спяха.

– Откъде идваш? – учудиха се родителите му. – Какво става с тебе?

– Ох, не питайте! Никак не съм очаквал! Не, никак не съм очаквал! Това ... това дори е невероятно!

Митя почна да се смее и седна в едно кресло, защото нямаше сили да се държи на краката си от щастие.

– Това е невероятно! Вие не можете да си представите! Погледнете!

Сестрата скокна от леглото и като се наметна с одеялото, отиде при брат си. Гимназистите се събудиха.

– Какво ти е? Така си пребледнял!

– Това е от радост, майко! Та сега ме знае цяла Русия! Цяла! По-рано само вие знаехте, че на този свят съществува колежният регистратор Дмитрий Кулдаров, а сега цяла Русия знае това! Майко! О, господи!

Митя скочи, разтича се из всички стаи и пак седна.

– Но какво се е случило? Говори разбрано!

– Вие живеете като диви зверове, вестници не четете, не обръщате никакво внимание на съобщенията, а във вестниците има толкова забележителни работи! Случи се нещо и веднага става известно, нищо не може да се скрие! Как съм щастлив! О, господи! Нали само за знаменитите хора се пише във вестниците, а ето че взели, та и за мен писали!

– Какво думаш? Къде?

Таткото пребледня. Майката погледна иконата и се прекръсти. Гимназистите скочиха и както си бяха, само по къси нощни ризи, се приближиха до своя по-голям брат.

– Да, моля ви се! За мен писали! Сега цяла Русия ме знае! Вие, майко, запазете този брой за спомен! Ще го четем понякога. Погледнете!

Митя измъкна от джоба си един вестник, подаде го на баща си и посочи с пръст мястото, заградено със син молив.

– Четете!

Бащата сложи очилата си. – Четете де!

Майката пак погледна иконата и се прекръсти. Таткото се изкашля и почна да чете:

– „На 29 декември, в 11 часа вечерта, колежният регистратор Дмитрий Кулдаров...

– Виждате ли, виждате ли? По-нататък!

– ... колежният регистратор Дмитрий Кулдаров на излизане от бирарията, която се намира на Малая Бронная, в къщата на Козихин, в нетрезво състояние...

– Аз със Семьон Петрович ... Всичко е описано най-подробно! Продължавайте! По-нататък! Слушайте!

– ... в нетрезво състояние се подхлъзнал и паднал под коня на спрелия тук файтонджия Иван Дротов, от село Дурикиная, Юхновска околия. Изплашеният кон прескочил Кулдаров и повлякъл шейната през него с намиращия се в нея московски търговец от втора гилдия Степан Луков, полетял по улицата и бил спрян от дворниците. Кулдаров, който отначало се намирал в безсъзнание, бил отведен в полицейския участък и освидетелствуван от лекар. Ударът, който получил в тила...

– То е от стръката на шейната, татко. По-нататък! По-нататък четете!

– ... който получил в тила, е отнесен към леките. За станалото е съставен протокол. На пострадалия е дадена медицинска помощ ...“

– Казаха да си мокря тила със студена вода. Прочетохте ли? А? Това е то! Сега из цяла Русия се носи! Дайте го тук!

Митя грабна вестника, сгъна го и го пхна в джоба си.

– Ще изтичам до Макарови, да им го покажа ... Трябва още и Иванкини да го покажа, на Наталия Ивановна, на Анисим Василич... Ще изтичам! Довиждане!

Митя нахлупи фуражката си с кокарда и тържествуващ и радостен, изтича на улицата.

1883

КРАЙ

© Желязка Купенова, превод от руски

Антон Павлович Чехов
, 1883

Източник: <http://bezmonitor.com>

Сканиране: Тони

Антон П. Чехов, Разкази 1880–1886, Народна култура 1969

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1975>]